JACOBSSONS
Rikspatent
GER DET MESTA BRÖDET
AV DET MINSTA MJÖLET
HALMSTAD

KVINNORNAS TIDNING

ÄRADE DAMER
Det klädsammaste för en herre är en
WILKEHATT
Kr. 18,50 och 10,—

N:o 18. 5:te årg. 3 Maj 1925.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
» sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Magasinsgatan 12, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:—. 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:—.
Lösnummer 15 öre.
Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1925.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag.
Luftslott. Dikt av Ruth Almén.
Välsignelse eller förbannelse? Av I. D.
På fel plats. Av Tora Ramm.
Hus och hem.
Arbetslöshet och oföretagsamhet. Av Louise Bergh.
Babyn. Av Ragna Peters.
Teater.
Harry Persson. Av Sial.
Våren. Av Crayon.
Vår nya följetong.
Mannen och kvinnan vid spisen.
Mannens bön.
Nunnan. Roman av Matilde Serao.

—::—

Utlandskrönika
i sammandrag.

Hindenburg har valts till tyska rikets president. Om det skett i en lycklig stund eller ej får framtiden utvisa. Den röstövervikt han erhöll var över förväntan stor, eller c:a en miljon röster.

Det första uttalande man har av den nye rikspresidenten är ett intervjuledes lämnat meddelande, att han i sin ämbetsutövning kommer att följa sin egen övertygelse och icke något politiskt partis direktiv.

Valet har givit starkt genljud i ententemakternas press även om man i allmänhet ålagt sig en tydlig behärskning i kommentarerna. Oron kommer klarast till synes i de ledande amerikanska tidningarna men även på enstaka håll i den franska och engelska pressen.

Man påpekar hur utomordentligt stark den republikanska stämningen i Tyskland var just vid tiden för det militära sammanbrottet och revolutionen. Samtliga tyska troner störtades i en handvändning över ända utan att det fanns någon befolkningsgrupp som ville göra ens ett försök till motstånd. Men en strömkantring har ägt rum. Republiken är den dag i dag är säkert förankrad endast hos den socialdemokratiska arbetarvärlden samt hos det lilla radikala borgerliga parti, som kallar sig demokrater. Centern, vilken befinner sig mellan höger- och vänsterpartierna som tungan på den politiska vågen, intager i frågan republik eller monarki en mera vacklande hållning. Skulle centern taga ett steg åt höger, är republikens saga all. I flera av delstaterna äro faktiskt monarkisterna redan i flertal. Så är fallet i Bayern, Würtemberg och Mecklenburg.

Man erkänner i ententeländerna, naturligtvis utan entusiasm, att Tyskland återhämtat sig fortare efter kriget och dess följder än man ansett möjligt. Nyss slaget till marken, håller det tyska folket på att resa sig igen. Ännu på knä skall det om tio år stå upprätt och barskt kräva sin andel i Europas styrelse.

Om man får tro engelska pressuttalanden beror Frankrikes nuvarande stora finansiella svårigheter på kapitalisternas ofosterländska självviskhet. Frankrikes affärsställning borde vara lysande. Detta land befinner sig i det sällsynt lyckliga läget att äga en utomordentligt god handelsbalans; det säljer enormt mycket mera till utlandet än vad det köper in därifrån. Frankrike borde flöda av beskattningsbart guld och äga en till randen fylld statskassa. Så är emellertid icke fallet. Av fruktan för det egna landets skattemyndigheter placera de franska kapitalisterna, till betydande del "nyrika" som fördomsfritt ockrat sig till sina rikedomar, dessa tillgodohavanden i andra länder. Tillflödet till den franska statskassan är därför otillräckligt. Medel till en avsevärd ökning måste utfinnas, om statens nuvarande utgifter skola kunna täckas. Kan icke detta ske måste utgifterna i ofantlig utsträckning nedskrivas. Frankrike skall då — antagligen — icke längre kunna förse Polen och Tjeckoslovakien med penningar till deras militärväsende, men samtidigt försvagar det sin egen maktställning gent emot Tyskland. Denna maktställning är nämligen till betydande del beroende av de nämnda bundsförvanternas militära styrka.

Engelske statsministern har i ett offentligt anförande uttalat sig om dagsfrågorna. Han uttryckte därvid förhoppningen, att den planerade säkerhetspakten mellan Tyskland och ententemakterna skall bli verklighet och därigenom trygghet för framtida fred vinnas. Mindre ljust ter sig det inre förhållandet i England. Den svåra depressionen inom industrien, den därav föranledda stora arbetslösheten och irriterade stämningen inom arbetarvärlden inge de allra största bekymmer. Härtill kommer den revolutionära (kommunistiska) propagandan, som icke utan framgång försöker att ytterligare försvåra situationen genom att hetsa till arbetsinställelser och klasshat.

Kommunisterna i olika länder utveckla just nu en mycket livlig verksamhet. I Paris angrep nyligen ett band av dem mötesdeltagare, som kommo från ett högermöte, och dödade tre personer. I England är man så pass osäker på dem, att man ansåg sig behöva vidtaga utomordentliga försiktighetsåtgärder vid en militär jordfästningsakt i St. Margarets kyrka i London, i vilken en mängd högre militärer deltogo — man fruktade ett upprepande av kommunistattentatet i Sofia.

Den belgiska ministerkrisen är ännu olöst. Det lyckades icke socialdemokraterna att bilda ny regering. Man väntar att det blivande kabinettet skall bliva borgerligt som det närmast föregående och stödja sig på katoliker och liberaler.

—::—

En seger, vunnen genom oädla handlingar, är sämre än ett nederlag, ty den leder till moralisk död, varur ingen uppståndelse finnes.

Kossuth.

—::—

Luftslott.

Varje slott, som på stadig grund
en gång skall vila muratne trygga
måste man först i drömmens stund
av luft på de glidande molnen bygga.

Ja, varje slott som sen tusen år
än med starka murar står
blev rest i det blå, i sagans land,
innan det långsamt flyttades hit,
liksom bit för bit
till jordens mull med svett och slit.

Och tanken väver vår framtids väv
av glänsande silke och silvertråd
innan där börjats med flit och sträv
att spinnas ens till en liten våd.

*

Men varför vräkes så mycket omkull
vid första vindkast, vid första flod?
Det kostar levande, varmt blod
och möda och aldrig svikande mod
att resa i jordens slam och grus
vår lyckas hus —
det slott, som på gungande skyar stod!
Ja, kamp och strid, om än i vår väv
silket som oftast blir hampa och säv!
Kamp och strid, om än det slott,
som hägrat i drömmens rike
får krympa ihop till en hydda blott!

*

Ack, det drömda slottet
bygges blott av arm, som icke slaknar
när den sovande ur drömmen vaknar!
Och det gäller —
ja, det gäller långsam kamp från grunden
ibland törnesnår och sten i stoftet
tills den nalkas dig, den stora stunden
då den fäster taklagskrans vid loftet!
Byggets bördor blod och tårar prässa
och din rygg blir böjd och grå din hjässa,
och du ser decennier förrinna
och du tror dig aldrig skola hinna
målet fatt, som du en gång sett brinna
liksom i en krans av klara lågor . . . .

O, men hellre så till döden kämpa
för en härlig dröm, om än den viker
längre, högre, medan år förrinna,
än att värma kalla, vita händer
över askan av förtärda bränder,
när det verk vi lämnat högt oss ropar!
Uti ett oss hoppet aldrig sviker:
däri att det ger vår ande vingar
och oss tvingar
till att söka för att äntligt finna!

RUTH ALMÉN

Välsignelse eller förbannelse?

Det har rätt länge och ihärdigt förkunnats för oss, att vår befolkningstillväxt är för stor, och försäkrats att dess nedbringande skall betyda vidare armbågsrum, rikligare arbetstillgång, lättare utkomstmöjligheter, en högre levnadsstandard och ett bättre folkmaterial.

Dessa läror ha fallit i bördig jord. Ett- och tvåbarnssystemet har godtagits också av den stora arbetarvärlden. Födelseprocenten har sjunkit allt mera och är nu enligt vad statistiken utvisar lägre i vårt land än t. o. m. i Frankrike, som hittills innehaft äran av världsrekordet.

Nu är frågan om barnbegränsningen också skall bringa oss alla de förmåner dess talesmän utlova?

— — —

Det ligger ett torp inne i skogen. En stuga liten och grå med smårutiga fönster men med det vackraste läge. Det är endast ett litet stenkast ned till den skogomslutna långsträckta sjön, vars solbelysta vågor man ser mellan det åt detta håll glesa beståndet av åldriga högvuxna furor.

Kring stugan breda sig bördiga åkrar, en gång brutna med spett och spade ur den avröjda oländiga skogsmarken. Hela odlingen är omgiven av en hög bred gärdesgård, till vilken stenblocken brutits eller sprängts ur de tegar, över vilka nu rågfältet böljar, klövern breder sin blomstermatta och äppleträden sträcka sina fruktbehängda grenar. Intill stugan ligger den dubbelt stora väl omsedda ladugården. Och omslutande det hela den vidsträckta doftande barrskogen över vilken den friska vinden drar fram i en stigande och fallande susning.

Hur underbar är icke denna alldagliga tavla! Hur mycket vackert och för hjärtat glädjande har den icke att berätta om mod och förtröstan, om arbetslust, ordning, flit och uthållighet ,om styrka, om förnöjsamhet, om klokhet, om kunnighet, om viljekraft.

Torparen är en reslig man, axelbred och senig med en god, klok blick i de blåa ögonen. Han är också en kunnig man hemma i många stycken, en självlärd. Han är jordbrukare, finsnickare, stensprängare, timmerman, kvastbindare, båtbyggare, och antagligen ännu mycket mera. Han är ständigt i verksamhet, hemmavid eller hos andra, där arbete finns att få och en krona att förtjäna. Ingen kan misstaga sig därpå, arbetet är för honom icke en pålaga utan något självfallet och nöjsamt.

Hans hustru är senig också hon. Hennes figur är måhända icke den vackraste, men hon har röda kinder och ögonen äro spelande glada. Hon sköter hushållet och ladugården, hon hjälper till i jordbruket och tvättar för stadsherrskap, som prisa det bländvita av sjö och skog doftande resultatet av hennes starka händers redbara arbete.

Denna kvinna har åtta barn, åtta söner från femton år och neråt. Det är troligt, att de skola bli flera.

Ingen barnbegränsningsvän som såge henne munter och lycklig i deras mitt skulle falla på den enfaldiga tanken att beklaga henne, ingen som såge denna härliga gosseskara skulle våga förebrå henne att hon genom att ge dem livet överskridit gränsen för det tillåtna antalet, att hon skadat andras intressen, att hon gjort livskampen hårdare för andra, att hon sänkt den allmänna levnadsstandarden, att hon försämrat folkmaterialet.

Det är en präktig syn dessa blåögda linhåriga svenska pojkar, så rentvättade i synen, så snygga även till vardags i sina blårandiga kortbyxor och skjortor, så solbrända, så kärnsunda, så härdade och starkvuxna, så våluppfostrade.

Liksom fadern och modern äro de alltid i full verksamhet, när skolan ger dem frihet. De arbeta i jorden, på vedbacken, i ladugården, de plocka bär och svamp i skogen till avsalu, de ge handräckning på bondgårdarne nere i dalen, och på lediga stunder ligga de ute på sjön, där de dra en gädda, sätta ut ett nät eller vittja ryssjorna. Allt från det de kunde gå ha de följt fadern i arbetet, givit akt på vad han gjort, lärt sig det myckna han kan. Alla bidraga de med sitt arbete och sin arbetsförtjänst till hemmets välstånd, med sitt propra yttre, sin dugliglhet, sin pålitlighet och hövlighet till dess ära.

Vad man med visshet vet om dessa pojkar är, att samhället aldrig för *deras* skull skall behöva ha uppfostrings- och räddningshem, alkoholistanstalter, polis, fängelser, arbetslöshetsunderstöd, fattighus och dylikt.

Detta är torparens, hans hustrus och åtta söners historia.

— — —

Men i spårvagnen inne i staden sitter en arbetare av den bästa typen, stor och kraftig, och hans medelålders hustru, redan besvärad av en begynnande korpulens. Mellan dem befinner sig deras lille son, om vilken det är bestämt, att han icke skall få några syskon. Han har lockigt hår och är iförd en fin kostym från någon förnämlig barnekiperingsaffär. När modern icke vill tillåta honom att ligga på knä på bänken med sina solkiga skosulor mot hennes kappa, blir han ursinnig och ger hals. Han *får* sparka henne med sina smutsiga fötter.

Man skall antagligen prisa denne pilt lycklig. Han skall vara enda barnet. Far och mor skola leva endast för att tillfredsställa hans önskningar. Han skall få fina kläder,

Millioner paket DRICK FRIMÄRKS THÉ Säljes årligen

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

Inf. gen. Göteb. Tandl.-Sällskap.
Tandl. Lisa Andrén
Vasagatan 5 B, Tel. 10919.
10—2, 5—7; lördagar 10—2.

Tandläkare Anne-Marie Heijde
Vasaplatsen 1. Tel.: 15500
Rådfrågningstid 1/2 2—1/2 3.
Andra tider efter överenskommelse.

Tandläkare KARIN THORLEIF
Kungsportsavenyen 29. Tel. 11789.
Vard. 1—2 el. efter överenskommelse.

god mat, vackra leksaker, allt vad han pekar på. Han skall skyddas och omhuldas, han skall aldrig få pröva sina egna krafter, aldrig härdas genom försakelser, aldrig utvecklas genom något ansvar, aldrig stå under någon fast ledning.

Han skall få vad man kallar "en lycklig barndom". Men hans öde som vuxen, då han endast skall ha sig själv att lita till, och vad han en gång skall komma att betyda som medborgare, *det* är höljt i dunkel.

Torparpojkarnes väg ligger öppen, solbelyst och överskådlig men icke *hans*.

I. D.

—::—

Hus och hem.

En intressant utställning.

I anslutning till åttonde svenska riksvarumässan, som tar sin början den 4 maj öppnar husmoderföreningen i Göteborg, känd under namnet "Hus och hem" i mässhallen en utställning tillsammans med "Vestkustens förening för hembygdsvård" och "Västsvenska hembygdsnämnden". Utställningen som kallas *"Hus och Hem — Vackra verk"* omfattar bl. a. olika typer av kök, nämligen ett vanligt Göteborgskök, sådant man ser det i nybyggda landshövdingehus, ett gaskök och ett elektriskt kök, i vilka Gas- och Elektricitetsverket demonstrerar utomordentliga nyheter på spisens område, samt slutligen ett modärnt amerikanskt kök, sådant bostadsinspektrisen fröken Hanna Bylander hade tillfälle att se det under sin studieresa i U. S. A. En fullständig utrustning har införskrivits därifrån. Vidare finner man på utställningen, vilken med visshet bör kunna påräkna husmödrarnes intresse, en modärnt och praktiskt inredd tvättstuga, ett strykrum, bad-, dusch-, rengörings-, väv- och syrum, samt lekrum. I utställningen ingå en del expositioner: A.-Bol. Ferdinand Lundquist & C:o utställer sålunda lampskärmar i rikt urval, det populära "Meta"-bränslet visar sina nya landvinningar, tvättmedel demonstreras o. s. v.

—:—

Kvinnan söker ett hjärta, icke njutning. Hon är kysk i djupet av sitt väsende, och endast hon vet vad blygsamhet är.

R. Hamerling.

—:—

PÄRLOR
JUVELER
i modern infattning fördelaktigast
hos
K. Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Hemmets tidning
— är —
Göteborgs Aftonblad
Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.
I varje nummer, värdefulla artiklar i olika frågor, berättelse, följetong, kåserier.
Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.
Lösnummerpris 10 öre.

På fel plats.

Han kom mitt i själva city med sin kärra. En man i överrock och velourhatt. Han verkade en smula bortkommen mellan kärrskalmarna.

— För fin för mitt jobb! tycktes hela mannen ropa till åskådaren. Den här rocken köptes icke att köra kärror med, och den här hatten var en gång min stolthet på promenaden.

Och nu skämdes han över dem — skämdes — skämdes. Hjärtat hamrade hårt i hans bröst, och blodet drev gång på gång rodnaden till hans kinder. Han tyckte att varenda förbipasserande såg på honom — bättre människor med ogillande över att en så välklädd man gick och körde en kärra — enklare folk med hånfull skadeglädje över överklassaren som sökte spela arbetare.

Först nu förstod han innebörden i den plats han tagit. En månadskarlsplats med 100 kronor i månaden och fri bostad.

Efter arbetslöshet och umbäranden ända intill svältgränsen syntes honom lyckan svindlande. Han ville med glädje göra vad som helst om han blott kunde hålla nöden från hustru och barn.

Med glädje? Han tyckte sig vilja sjunka genom jorden av blygsel. Var detta verkligen han? Vid passerandet av de stora skyltfönstren passade han på att hastigt uppfånga sin spegelbild. Och mannen som gick och körde sin kärra därinne i rutan kom mannen på gatan att rodna över bekantskapen.

Intill en husvägg stod en buse och gassade sig i solskenet. En riktig vagabond, sorglös, fattig och ogenerad.

— Titta på honom där! tycktes mannen vid kärran säga till åskådarne. Och för att locka dem tog han själv icke blicken från karlen, som stod och solade sig invid husväggen.

Men åskådarne tittade endast på mannen vid kärran. De tyckte att det såg så lustigt ut att en man i överrock och velourhatt gick och uträttade ett så underordnat arbete.

Även vagabonden följde honom med sin blick.

— Vad du är dum! tycktes uttrycket i hans ögon säga. Varför går du så där och spökar ut dig! Gör som jag, gör dig osynlig och ställ dig på bottnen, så har du lugn sedan!

Då förstod mannen vid kärran. Han hade varit för fin för sitt arbete.

Därför alltså! Det var icke för arbetet han skämdes, men för sin dräkt, som vittnade om att han måst gå ned från ett högre till ett lägre.

I morgon ville han iföra sig en arbetares dräkt för att få illusionen att gå från ett lägre till ett högre.

Tora Ramm.

—::—

Varje hemlighet uppenbarar sig varje brott straffar sig, varje dygd belönar sig, varje liden oförätt hämnar sig själv, tyst, lugnt, obevekligt. Måhända följer straffet ej alltid brottet tätt i spåren, men *följer* gör det — det är dess oskiljaktige följeslagare. Brott och straff växa på samma träd.

Emerson.

—:—

BOHUSBANKEN
5% å Kapital-, Depositions- och Sparkasseräkning
GÖTEBORG, Drottningg. 35 (intill Asea, Ö. Hamng.) Tel. 9439, 18829.
Träd i förbindelse med banken, som gärna lämnar upplysningar o. råd.

Arbetslöshet och oföretagsamhet.

Det klagas i våra dagar allmänt och ihållande över arbetslöshet. Arbete finns helt enkelt inte att få. Var man söker en anställning är det redan överfullt av andra sökande, och vad man försöker visar sig konkurrensen alltför mördande för ett lyckobringande resultat.

På detta sätt nöja sig hela familjer att år ut och in förbliva i den oeller självförvållade arbetslöshet, vari de en gång råkat. Faktum tycks vara fastslaget en gång för alla: för dem finns intet arbete — följaktligen ha de intet annat att göra än att sitta overksamma och ta emot frukterna kanske av andras överansträngning.

Det kan icke hjälpas. Stats och kommuners understöd åt oförvållad arbetslöshet under efterkrigsåren har här i landet framskapat en permanent stab av arbetslösa, som vant sig att lägga sina existensbördor på andras skuldror. Och som ursäkt och argument för sin sysslolöshet anföra de osvikligt sitt stående: Vad skall man göra? Det finns ju intet arbete att få.

Men vad säga de faktiska förhållandena om detta? Säga de icke att folk som arbeta i allmänhet ha fullt upp och många gånger alltför mycket att göra? Få icke skräddare, sömmerskor, snickare, modister och ett flertal andra yrkesutövare ofta säga ifrån sig kunder på grund av den stora mängden redan inkomna beställningar? Och vilken svårighet är det icke att hastigt och lustigt finna en hjälpande hand till ett extra nödvändigt arbete? Man kan betala — och därute finns det tusentals människor som skulle behöva förtjänsten. Men vilja de verkligen göra något för den, och om de vilja, hur skall man nå dem? Ja, det är frågan. Erfarenheten säger att tusentals dylika tillfällen till förtjänst dagligen droppa bort, emedan det är omöjligt att uppbringa den rätta hjälpen i det rätta ögonblicket.

De arbetande, som ha sina platser, sina verkstäder m. m. äro redan överhopade, och reserven, d. v. s. den reserv som de arbetslösa med litet organisation, vaksamhet och företagsamhet skulle kunna bilda, är oanträffbar. De gömma sig i sina hem, där de sitta väl skyddade bakom den bekväma och allt bortskymmande övertygelsen att på dem inga anspråk kunna ställas vidare, sedan de blivit arbetslösa.

Ett ohållbart argument i en värld där det alltjämt finnes så mycket ogjort. Gå endast ned till vår vackra hamn en söndag! Där promenera hundratals människor fram, betraktande båtarna och vattnet och längtande ut. En liten tur till havs på en timme eller två — hur härligt och uppfriskande efter veckans arbete och enahanda! Ett flytande däck under foten i stället för gatans stenar, skärens havsomspolade bälten i stället för stadens hus — sälta, sol och vind i stället för detta förslöande, nötande, tröttande tramp mellan människor och husväggar. Men ingenting är hopplösare än en dylik önskan. Man står på stenkajen — därute ligger det glittrande gattet. Båtar, vatten allt finns där, och pängar fattas icke i ens egen ficka, men ut kommer man icke. Den hjälpande handen saknas. Företagsamheten som till eget gagn men även till andras nytta räknat med trötta stadsmänniskors önskan att när som helst en vacker vårsöndag kunna göra en färd ut mot de blå vidderna. Allt är överlämnat åt de ordinarie morgonturerna. Mellan dessa och den med stora förberedelser och kostnader förhyrda motorbåten existerar under långa tider på året ingen möjlighet för invånarna i landets första sjöfartsstad att få en liten tur ut till havs.

Varför slå sig icke några arbetslösa sjökunniga ihop och anordna 1 à 2-timmars turer utåt? Det skulle säkerligen löna sig.

Och varför organisera sig icke stadens överflödiga, men därför kanske duktiga och brukbara kvinnokraft på liknande uppgifter till förmån för den allmänna trevnadens höjande! Folk vilja gärna ut i naturen under sina fridagar — men varthän? Det är långresor på nästan alla banor innan man når någon plats där de kunna få den allra enklaste förtäring. Varför inte arrangera små oaser här och där utefter banorna i stadens närhet, som beredde människor möjligheten till stärkande friluftsliv under deras vilodagar? Det finns ju alltid folk som ha vilodagar hela veckan runt och publiken skulle nog räcka till.

På dessa och liknande områden ligga stora marker i träde, där en smula intresserat kapital i förbund med företagsamma manliga och kvinnliga arbetslösa skulle kunna åstadkomma en mängd behövliga, välkomna och bärande företag.

Understöden åt arbetsföra arbetslösa äro döda hjälpkällor så länge de endast avse att blott för tillfället avhjälpa nöden. Men hjälpen till självhjälp, given som ett lån att avbetala med frukterna av ett nyttigt och givande arbete, måste ovillkorligen bli räntebringande. Det är uppslag i denna riktning tiden behöver för att effektivt kunna avhjälpa nu rådande arbetsbrist.

Louise Bergh.

—::—

Säsongen är inne!

Den höga klacken
Det prima materialet
Det överlägsna handarbetet
göra
VISKAFORS
SLEIFPUMPS
till marknadens
förnämsta
Beakta att vidstående märke återfinnes å sulan å de sommarskor Ni köper
S G·A 1890 VISKAFORS
VISKAFORS
SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOLAGET - VISKAFORS
Sveriges äldsta gummifabrik
Krantz

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.
för alltid på lager alla
VISKAFORS
fabrikat till fabrikspriser.

NYHETERNA FÖR VÅREN
inkomma nu dagligen.
GUSTAF BYRMANS ENKA
10 Korsgatan 10.

MERKUR-TVÅLEN
använd enligt bruksanvisningen
giver ett storartat resultat.

Besök utställningen
Hus och Hem - Vackra Verk!
Mässhallen den 4—21 maj.
Där visas bl. a.
Modärna köksinredningar, badrum, duschrum, tvättstuga, strykrum, rengöringsrum, lekrum m. m. Dagliga demonstrationer.
Ingen husmoder bör försumma detta tillfälle.
Utställningen är öppen från 10 f. m. till 9 e. m.

Babyn.

Fru R. har en baby. Vid vissa tillfällen är den också hr R:s. Men i allmänhet tillhör den barnsköterskan.

En barnsköterska kan emellertid bli sjuk. Vanligen på den minst lämpliga av dagar. Och så skedde här. Om hon fått sin influensa en rägnig kall dag, när allt gått sin gilla gång, skulle ingen människa tänkt vidare på saken.

Men nu hände det på en strålande solskensdag. då ensamjungfrun fått resa hem på bröllop och fru R. strök gardiner.

I denna situation kom hr R. Det strålande vädret hade lockat honom att "titta hem" ett slag. Äkta män ha en otrolig förmåga att komma hem, när de äro minst väntade.

Hans första fråga blev:

— Varför är Lillan inte ute i dag?

— Elsa är sjuk.

— Men här gå ju två fruntimmer hemma.

— Vilka två, sade fru R., när Lotten har rest hem på bröllop.

— Än du då?

— Du ser ju, vad jag håller på med.

Hr R. betraktade en stund med en min som om han ätit malört vad fru R. höll på med, såg därefter på solskenet över husväggen mitt emot och sade:

— Mitt barn skulle alltså inte komma ut en så vacker dag som denna, därför att ingen av husets tre fruntimmer har tid med det.

— Det är ingen fara med Lillan, svarade fru R. Fönstret står öppet i barnkammaren, solen lyser in och hon ligger så gott och sover.

— Det är inte detsamma som om den friska luften får spola runt omkring henne, svarade hr R. Barn behöva luft och sol, och *mitt* barn får icke försummas.

Fru R. svarade icke. Hon hade redan strukit 5 1/2 luft gardiner och redan vid fjärde luften brukar lynnet bli en smula ömtåligt hos de flesta husmödrar.

— Skulle det vara någon konst att ta ut ett litet barn en stund medan solen står högst på himlen? frågade hr R. utmanande.

— Det är det visst inte, svarade fru R. och prövade med sitt våta pekfinger på det fräsande järnet, bara man har tid till det.

— Nåväl, sade hr R., om ingen av er andra har tid så har jag det. Jag skall själv ta ut stackars Lillan, om du bara säger, var vagnen står.

— Vagnen har stått i barnkammaren alltsedan Lillan blev född.

Hr R. gick. Om tio minuter kom han tillbaka.

— Brukar Lillan inte ha något på huvudet, då hon är ute?

— Jo, alla hennes ytterkläder hänga i barnkammargarderoben.

Hr R. försvann. Efter en stund stod han åter som ett åskmoln i köksdörren.

— Hur kan det komma sig att mitt barn är vått? sade han.

— Det brukar barn att bli, svarade fru R. iskallt. Men det finns torrt i byrålådan i barnkammaren.

Dörren smälldes igen. Om några sekunder öppnades den åter.

— Hon skriker, det måtte vara något galet med henne, sade hr R. Det fanns en liten smula vädjan i stämman.

— Barn tycka inte om att bli uppväckta ur sin sömn, sade fru R. och lade ihop den sjätte halvan. Har du fått henne att skrika, så får du väl också försöka att få henne tyst igen.

Ny dörrsmäll. Efter några ögonblick ny uppryckning som av ett rasande oväder:

— Var är Elsa?

— Hon är ju sjuk har du hört.

— Var är Lotten då! Finns här inte en vettig människa i huset, som kan hjälpa mig att få Lillan och vagnen ned för trapporna.

— Elsa brukar låta vagnen gå ned i kökshissen och själv taga Lillan i andra hissen, sade fru R.

Hr R. försvann för femte gången. När fru R. några minuter senare tågade in med sina först strukna gardiner på händerna för att lägga dem på salsbordet, kom hr R. från tamburen i hatt och ytterrock med klockan i handen.

— Du får se till Lillan, sade han. Jag kommer just ihåg att jag måste möta en resande i några viktiga affärer och har inte tid att uppehålla mig här hemma längre.

Och hr R. försvann genom tamburdörren, stillsamt och definitivt.

Fru R. skyndade in i barnkammaren. Detta rum, som hon nyss lämnat pyntat och fint som ett dockskåp, såg hemskt ut. Småkläder, skramlor, björnar och tröstar över golv och stolar, halva tvättfatet uttömt över lavoaren och vagnen uppriven som under vild flykt. Lillan själv gallskrikande i sköterskans säng. Mössan hade farit fram över ögonen, strumporna voro avsparkade, och de små skära benen arbetade sig med vred energi ur ett bylte med filtar och fällar.

— Mammas älskling!

Fru R. slöt ömt det gråtande pyret i sina armar. I denna stund var det helt *hennes* barn.

Det har varit många strålande vackra solskensdagar efter denna. Och Lillan har legat i sin säng i barn-

Det är ekonomiskt att hos oss köpa Gardiner, Bomullstyger, Möbeltyger, därför att våra tillverkningar bevisligen hålla väl tio gånger så länge, som en gottköpsvara.
Prover sändas. *Precisera godhetsfullt vad Ni önskar.*
KONSTFLITEN, Göteborg G:la Högskolan

Offentliga nöjen.

Lilla Teatern.

Varje afton kl. 8:
Lördag och Söndag kl. 7 och 9:
HENNES LILLA MAJESTÄT.
Lustspel i 3 akter av Karl Gerhard.

Palace Thésalong

MUSIK DAGLIGEN 1—3, 7—11.

kammaren. Och hr R. har kommit hem. Men det har varit tyst som i graven med att han själv skulle taga ut sitt stackars barn en stund, medan solen står högst på himlen.

Ragna Peters.

—::—

Det tillåtes icke kvinnan att genom misstag nå visheten; hon måste strax vara i besittning av denna dygd, från vilken man gärna fritager den unge mannen, om han blott är älskvärd.

P. Janet.

—::—

Teater.

Det var en teaterafton av mera ovanligt slag Lorensbergsteatern beredde sin publik genom framförandet av Knut Hamsuns *Livets lek.*

Förväntningarna på glada upptåg och lustigheter, som titeln möjligen väcker, infrias icke. Livets lek är en dyster lek. Man står här inför en diktare som vill göra upp något med en tid, vari allt flyter. Han har velat visa dess armod och ynkedom hela skalan igenom. Idealisten som tappat allt samband med verkligheten och spiller sitt liv på värdelösa problem — rikemannen som förtärs av girigbukens ångest att vara exploaterad av alla och bragt till ruin — kvinnan som i kättjan fåfängt jagar efter den stora kärleken — mannen som lockat henne i synden och förgås med henne — alla äro de människor i en hopplös tid utan ideal, i vars mörker diktaren hör folken "ropa efter Gud på alla språk".

Som skådespelet gavs höll det åskådaren i både spänning och ovisshet från första akten till den sista. Gestalterna voro levande, helgjutna och illusoriska. Det var en stark trio av manliga karaktärer som med hrr Georg Blickingberg som Oterman, Semmy Friedmann som Kareno och Carl Ström som Jens Spir grupperade sig kring kvinnovidundret Terisita, vilkens roll med nästan brutal kraft, men fullt övertygande återgavs av fru Elsa Widborg. Ett par goda biroller gjordes av hrr Colbjörn Knudsen som Thy — Rättfärdigheten och Wilhelm Berndtson som Aron.

På spänning och effekter sparas ej i denna pjäs, som förmörkar luften med frågor utan att lösa en enda av dem. Men den hör till dem som gripa och tvinga tiden att stanna en stund och med eftertanke se sig själv i ansiktet.

—::—

Slopa kaffet och drick
CAP
KAKAO

i originalförpackningar á 100 gr. a 500 gr. är tillverkad av bästa fullmogna kakaobönor utan tillsats av varken kanel, vanilj eller kemikalier. Den som smakat CAP KAKAO dricker den sedan dagligen.

Harry Persson.

Det var packat med folk utanför Cirkus. Stor rörelse som när något stort försiggår.

— De arbetslösas vecka? for tanken genom mitt huvud.

Strömmen fortfor. Av alla åldrar och alla klasser och enbart män.

— De arbetslösas möte, tänkte jag. Det är ju bara män som äro arbetslösa i våra dagar.

Från alla håll, alla ingångar fortforo dessa leder av män att i jämna strömmar samlas till samma mål. Mest ynglingar och medelåldersmän, men här och där stabbade sig även en giktbruten gentleman framåt för att offra sin skärv på fosterlandets altare.

— Det måtte vara något särskilt, tänkte jag. En ny folkledare, en stor mäktig talare.

— Vad är det? frågade jag en närstående.

— Harry Persson, svarade han.

Jag gick min väg. Jag ville dölja mitt ansikte av blygsel över min okunnighet. Vem var Harry Persson? En man som drog tusen sinom tusen människor — och jag kände inte ens hans namn.

Min väg förde mig senare på kvällen förbi ett av de stora nyhetsfönstren. Där stod massor av människor. Över ett hav av huvuden långt borta såg jag nyheterna skiftas i det upplysta fönstret. Plötsligt måtte något ha hänt. Ett frenetiskt jubel utbröt bland mängden. Entusiastiska applåder stego såsom en liten åska ur hopen.

— Vad är det? frågade jag en närstående.

— Det är Harry Persson, svarade han. Hans ögon glödde av hänförelse.

Jag vände bort mitt ansikte. Jag ville dö av blygsel. Här firades och hyllades en stor man, och jag visste icke vem han var. Jag kände icke Harry Persson.

Förödmjukad tog jag en spårvagn för att fara hem. Den var nästan tom. Hela den del av staden, som ännu var uppe tycktes deltaga i nationalhyllningen för Harry Persson.

Vid avstigningen sade jag liksom apropå till konduktören:

— Harry Persson måtte vara en stor man.

— Det är säkert den bäste vi ha, sade han med övertygelse.

Jag gick hemåt förkrossad. Min okunnighet måtte vara gränslös.

Harry Persson är den bäste vi ha här i Sverige, och jag vet ändå icke vem han är.

Sial.

—::—

Vår.

Staden gnuggade just morgonsömnen ur ögonen, när tåget under lokomotivets första tunga andetag ångade ut från stationen, och nu här ute på landet trettio minuter senare är dagen redan flera timmar gammal.

Solen står högt på himlen, lärkorna ha länge musicerat i skyn och myggorna dansat i den stilla luften.

Hela trakten är i aktivitet. Överallt på åkrarne är det liv och rörelse — man vårar. Vilket vackert uttryck — man *vårar!* Man bereder våren rum! Ett par smällfeta hästar släpa utan synbar möda över det vida fältet den grunt ställda harven, bakom vilken en ung bonde skrider med långa steg, följd av en liten alnshög parvel, som traskar efter honom fram och åter på korta men ivriga ben allt under det att han tyckes finna den mödosamma vandringen underbart rolig. Strax bredvid går en karl med såskäppan hängande på magen och slungar växelvis med vänster och höger hand ut säden, vilken sprider sig som ett regn av guldstoft framför honom. På potatisåkern arbetar man i samlad tropp, stora och små, följande plogen, som lätt och behändigt vält er upp en djup fåra och sedan, när potatisen kvickt plockats ner, lika lätt och behändigt myllar ihop den igen.

Ännu är det morgonkallt i luften, men här gå karlarne ångande varma i skjortärmarne och kvinnorna utan ytterkläder. Hur lätt de röra sig, även de medelålders, hur mjuka i ryggarne de äro, hur raska i vändningarne, hur outtröttligt och muntert flitiga.

Det luktar jord och vår, i backsluttningarne lyser det som snö av vitsipporna, björkarne stå med vårviolett grenverk och ur knopparne titta de gröna bladspetsarne fram. Det hamras i sommarvillorna, göres storstädning i trädgårdarne, där påskliljorna lysa i guldgul härlighet. Borta i bondgårdarne råma korna och gala tupparne, i björkhagen sjunger trasten och på gärdesgården solar sig en ekorre med tassarne lättjefullt knäppta över det sorglösa bröstet, under det att den lätta vinden leker med de små lustiga hårtovsarne, som så kokett pryda spetsarne på hans upprättstående öron.

Och medan allt detta och oändligt mycket mera underbart händer och sker ute på landet är storstaden, två mil därifrån, ännu morgonsömnig och olustig.

Om en kvart skall man sitta bänkade i spårvagnarne på väg till arbetet eller också skall man göra promenaden till fots genom alléerna och försöka råka i vårextas över en enstaka på bar kvist blommande buske eller över några tulpanblad som sticka upp ur en liten blomsterrabatt eller över en stackars tunnstråig gräsmatta, över vilken det mjölfina dammet yr in från gatan, där den vattensprutande tankbilen skramlar fram välmenande men föga effektiv.

Varför bo vi inte på landet? Varför kunna vi inte lika gärna taga tåget som spårvagnen in till arbetet i staden? Varför nöja vi oss med att på vår lediga tid gå och se på små blomsterrabatter och dammiga buskager, när vi skulle kunna få skåda naturen ansikte mot ansikte i all dess storslagenhet och dess ständiga växling från timme till timme, från årstid till årstid? Varför bo vi i stadsvåningen, som i hyra kostar oss räntan på trettio, fyrtio, femtio tusen kronor, när vi för tio tusen skulle kunna bygga oss ett eget litet vackert hus ute på landet med trädgårdstäppa, björkhage och ljungbackar till?

Vad är det månne som binder oss så fast vid staden? Vem ger ett svar? *Något* är det. Men vad det nu må vara, så börjar bandet så här års att besvära oss. Om ytterligare några veckor slita vi det resolut, och morgonen därpå vakna vi i den egna sommarvillan eller förhyrda stugan till en ny skön värld — solen rinner upp över horisontens avlägsna rand, vinden lyfter sin vinge, fåglarne spela upp, vällingklockorna sjunga runt på de stora gårdarne, och gardinen fläktar för det öppna fönstret, utanför vilket en skärblommande apel fattat posto.

Crayon.

—::—

Vila och Rekreation
Hindåshemmet
f. d. Björkmans Kuranstalt.
Berömt för komfort, lugn, hemtrevnad och gott bord — 25 vackra rum. — Salonger med piano. Stort bibliotek — Biljard — Radio — Elegant badavdeln. m. vanl. och medic. bad samt ljusbehandling — Röda Korssyster — Helpension 7 à 8 kr. pr dag. Telefon Hindås 12.

Nu inkommet Säsongens nyheter i
Vår- & Sommarkappor
samt **Dräkter**
Beställningar mottagas o. utföras elegant och till våra kända billiga priser. Utmärkta tygsorter och förstklassigt arbete.
Victor Swenson & Co.
35 KUNGSGATAN 35
(Mitt för Domkyrkan)

Vår nya följetong

Nunnan, av den ryktbara italienska författarinnan och tidningschefen Matilde Serao, vilken tager sin början i detta nummer, inför vår läsekrets i den romanska aristokratiens kvinnovärld. Intresset knytes denna gång mindre till en spännande handling än till en briljant karaktärsteckning och en på personliga erfarenheter och iakttagelser stödd skildring av livet i italienska societetskretsar och av vissa för oss nordbor föga kända ceremoniel inom den romersk-katolska klostervärlden. Greppet att redan i början införa och för läsaren presentera alla de personer, som sedermera bli av största betydelse för händelsernas utveckling, måste anses synnerligen lyckligt i en roman som denna, där samtliga öden utspelas i endast några få kapitel. Utan att på något sätt vilja gå händelserna i förväg kunna vi förbereda läsaren på scener, återgivna med utomordentlig styrka samt på ett slut av gripande verkan.

Matilde Serao, "Nunnans" nu snart 70-åriga författarinna, är en framstående personlighet i Neapel. Grundare och utgivare av den bekanta tidningen *Il Giorno*, vilken hon efter skilsmässan 1903 från sin man Eduardo Scarfoglio uppsatte som konkurrenstidning till den förut av makarna gemensamt redigerade tidningen Mattino, har hon skapat sig en högt aktad och inflytelserik ställning. På grund av sina vänskapsförbindelser med framstående svenskar därnere i Italien hyser hon ett varmt intresse för Sverige. De landsmän, som vunnit tillträde till hennes förtjusande hem, där hon lever omgiven av sina barn, vittna även om henne som om en utomordentligt älskvärd, intressant och högt bildad personlighet och en sällsynt god människa.

M:me Serao har utgivit en betydande samling till flera språk översatta romaner, röjande skarp iakttagelseförmåga och stor människokännedom. I föreliggande arbete frapperas läsaren snart av det som anses utgöra hennes författarskaps styrka, nämligen den säkra karaktärsteckningen samt förmågan att i några få bilder kasta ut konturerna till ett helt människoliv. Vi hoppas också att våra läsare med verkligt intresse och behållning skola taga del av den utmärkta skildringen, som litterärt och konstnärligt sett ligger vida skild från den vanliga följetongens allmänning.

—::—

Ingen kvinna vågar anförtro sitt öde åt den man som saknar ridderlighet.

—::—

Har Ni något
att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni någon
tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Göteborgs största morgontidning.

NORDISKA INDUSTRI A·B
TAPISSERI DETALJ
Ö. Hamng. 31. 1 tr.
N·I·A·B
Gardiner, Kuddar, Dukar
GÖTEBORG

Nunnan.

Av *MATILDE SERAO.*

Auktoriserad översättning av *Sigyn Frydén.*

Gnolande på en populär visa gick Eva Muscettola och sysslade kring det avlånga bruna bordet, varpå en mängd arbetskorgar, stora och små, voro uppställda, rörde omkring i dem med ivriga fingrar och drog fram än ett, än ett annat plagg av linne eller musslin, en del redan färdigsydda, en del endast löst hopträcklade. Hon kisade en smula med de strålande livliga någon närsynta ögonen då hon såg till, att ingenting fattades, trådrullar, nålhus, saxar o. s. v., och gjorde en mängd små näpna grimaser, gillande eller motsatsen, alltefter som korgens innehåll fann nåd för hennes ögon eller ej, var ordentligt eller oordentligt. En rosenknopp var instucken i skärpet på hennes svarta sidenklänning, en varmt röd liten knopp, en passande sinnebild för Evas ännu outvecklade men redan starkt framträdande skönhet. Hon gnolade alltjämt på sin muntra sång, under det hon tog några nålar ur ett nålbrev och stoppade in dem i Giulia Capeces vackra nålhus av silver, Giulia som aldrig hade sina sysaker i ordning, då Tekla Brancaccio inträdde först av alla. Som vanligt var hon klädd i manskavaj, hög, uppstående, vit krage, kravatt och brosch i form av en hästsko.

— Käraste min gosse, ropade Eva emot henne på långt håll, du är punktlig som en älskare vid ett rendez-vous! Har du varit ute och ridit i dag? Hur står det till med Gipsy?

— Förträffligt, utom att hon tappade en sko i förrgår, svarade Tekla med sin något sträva röst, under det hon drog av sig de långa getskinnshandskarna, rullade ihop dem och kastade dem i sin hatt.

— Och Carlo, hur är det med honom? frågade Eva sakta med ett vekt tonfall i rösten.

— Uselt, naturligtvis. Han har rest efter henne till Paris igen i går kväll, sade Tekla, under det hon häktade ihop sitt armband, ett egendomligt smycke av järn.

— Men varför ska du envisas, Tekla? Carlo håller av dig, men hon är starkare än du, käraste.

— Vem vet?

— Ser du inte, att hon alltid blir den segrande? Hon är ljus och vacker, kan gråta, när det passar, är full av förförelsekonster och älskar Carlo vansinnigt.

— Jag älskar också Carlo.

— Ja, men de gifta kvinnorna ha alltid större makt än vi flickor, svarade Eva med omedveten filosofi.

— Må vara, men jag ger inte vika.

— Och vad kan du göra?

— Vänta.

Och den låga vita pannan, de lugna, metalliskt glänsande, gråblå ögonen, de smala blekröda läpparna, den kraftiga hakan, allt vittnade om tålamod och fasthet, om en okuvlig vilja, som samlar sig i väntan.

Plötsligt utan att säga något vidare gick Tekla och satte sig på sin plats, drog till sig sin arbetskorg, som var större än de andra och drog fram ett litet grovt madrassvar av randigt tyg, som hennes järnfingrar snabbt trängde igenom med nålen. Hon lyfte knappt på huvudet, då Giulia Capece och Chiarina Althan inträdde. Arbetet och hennes egna tankar absorberade henne helt och hållet.

— Har den där kofferten från Wien kommit sen, Giulia? frågade Eva, i det hon tog ifrån henne pälskappan och smålog åt Chiarina Althan.

— Ja, det vore väl, om den aldrig kommit! utropade den vackra flickan, som var smärt som en liljestängel. Tänk en sådan nyfikenhet, en sådan förväntan! Har jag inte låtit dig läsa brevet från min tant i Wien? Det lät på henne, som om världens sju underverk vore i den kofferten. Jo, vackert! De där wienska sömmerskorna ha då sannerligen försökt driva med oss! Ha vi då varken ögon, smak eller intelligens, efter de skicka oss blåa klänningar överlastade med röda rosor?

— Så rysligt! utropade Eva harmset.

— Och en hatt med en uppstoppad grön papegoja, inföll Chiarina med sitt en smula gåtfulla leende. Det tycks vara Giulias tants egen gamla papegoja, ett offer på släktskapens altare, ett förskott på arvet. Då du sätter på dig den hatten, Giulia, så bör du skicka ut ett cirkulär till alla dina väninnor med en vädjan till deras vänskapliga känslor, så att de måtte delta med dig i din olycka.

— Jag sätter aldrig på mig den, aldrig, utropade Giulia nästan med tårar i ögonen. Jag ska ge den åt Concetta, kammarjungfrun.

— Och din tant kommer att göra dig arvlös, svarade Chiarina skrattande.

Giulia ryckte på axlarna. Hon var fattig, förnäm, hennes familj var överhopad med skulder, och hon hade endast sin egen skönhet att räkna med för att kunna göra ett lysande parti. Alla husets gamla vänner, utländska tanter, biktfäderna, alla voro i verksamhet för att leta reda på de felande millionerna åt denna härliga varelse, som nu höll på att leva upp räntan, under det hon väntade på kapitalet.

Giulia satte sig och började motvilligt att sy på ett litet barnlinne med långa, slarviga styng. Hon ryckte oupphörligt av tråden, medan hon alltemellanåt i spegeln, som hängde mitt emot henne, betraktade sin fagra bild. Den smidiga gestalten böjde sig mjukt som en blomstängel för vinden, de långa mörka ögonhåren beskuggade de fina kinderna, och den täcka munnen liknade ett saftigt djuprött granatäpple.

Chiarina Althan hade också tagit sitt arbete, ett barnförkläde av rött och vitt bomullstyg. Hennes fina ansikte var ej vackert men vittnade om en ovanlig intelligens. Hon hade lugna, djupa ögon och ett tankfullt drag kring munnen, där hon satt böjd över arbetet med uppmärksamhet och intresse, som om hon vore upptagen av en tavla eller en fängslande bok.

Också Eva hade satt sig på sin plats och småsjungande med långa stygn börjat träckla fållen på några lindor, under det Tekla Brancaccio med en gnisslande sax klippte av kanten på det lilla madrassvaret, som hon sytt, och kastade de avklippta bitarna på golvet.

Sänd Eder **Tvätt** till
Tvättanstalten Västkusten
Vegagatan 46. Göteborg. Tel. 44443.
Omsorgsfullt arbete. Snabb leverans.

Sportkostymer
nu inkomna i olika färger.

7 år	8	9	10	11	12	13	14	15
19.-	20.-	21.-	21.-	21.-	22.-	23.-	24.-	25.-

Bluskostymer
Blå Cheviot

6 år	7	8	9	10	11	12
22.-	23.-	24.-	25.-	26.-	26.-	27.-

Berlin's
Fisktorget,
Tel. 13865 - 1092 - 3072
Tel.-adr.: "BERLINS"

Nyutkomna böcker.

Natur och Kultur, det populära bokförlaget, har utsänt ett par nya arbeten som vi fästa uppmärksamheten på. Det ena, som till författare har jur. d:r Siegfried Matz, handlar om *"Hur rätt skipas"* (domstolsorganisationen och rättegången i tvistemål). Priset är för häft. ex. kr. 2:25.

Det andra arbetet en *Ord-puzzle-bok*, vars 24 originalproblem till författare har Sven Rygaard, ligger antagligen närmare vår kvinnliga läsekrets' hjärta. Problemen vilka betecknas som "spännande" och helt säkert också äro det, föregås av några sidor anvisningar om hur den kunnige ord-puzzle-tydaren går till sitt svåra men för honom lockande och fängslande arbete. Boken, den första i sitt slag i Sverige, kostar häftad 3 kr.

Tidskriften *"Den teosofiska vägen"*, vilken utkommer på Universella Broderskapets teosofiska förlag i Stockholm, har utsänt sitt dubbelnummer för mars—april. Av innehållet nämna vi "Vår tids brännande frågor" av Katherine Thingley, "Behovet av Visdomsreligionens urgamla läror" av H. T. Edge, "Uppståndelsen i teosofisk belysning" av G. Zander, "Karma och reinkarnationen en sporre till rätt handling" av H. A. Fussel, "Teosofien är praktisk" av En lärjunge m. m. Häftets pris är kr. 1:50.

Under Vårdagar, Halls förlag, Jönköping, är en motsvarighet till förlagets välkända jultidningar. Häftet innehåller ett tiotal välskrivna och tilltalande berättelser. Priset: kr. 0:75.

——::——

Modenytt.

Senaste dam-modet, meddelas det utifrån, är en liten näsduksficka utvändigt på hatten. Det finns nämligen ingen annan plats tillgänglig. I den lilla fickan placeras en silkesnäsduk i glada färger, vilken utom sin officiella uppgift även har till ändamål att utgöra hattens klädsel.

En annan nyhet är balklädningar (obs.! icke maskerad!) i fjärilsform. Materialet är målad chiffon. Siddraperier föreställa vingar under det att draperier framtill återgiva djurets kroppsform. Dessa insektskostymer betecknas såsom i förtjusande grad *"kvinnliga"*.

——::——

Med Viking i ränseln

Redaktör Öije Kjellbom, som i fjol fotvandrade från Ystad till Haparanda, har i brev till oss meddelat, att han under de 118 dagar han vandrade, varje morgon själv borstade sina kängor.

Han skriver bland annat:

"Min färd var knappast någon promenad på rosor utan snarare på dammiga, smutsiga och leriga vägar, och mina skodon hade därför ofta inte så värst mycket kvar av sin bruna bottenfärg, då jag om kvällarna anlände till målet för min dagsmarsch. Då var VIKING SKOKRÄM, som jag hela tiden förde med mig, till en utomordentlig hjälp. På några ögonblick och med ringa arbete återställdes mina kängor i sin "första munderingsform" — skinnande blanka och snygga och redo att traska vidare nästa dag.

Jag vill tillägga, att *Viking skokräm* dessutom väl bevarade lädret och avsevärt medverkade till att hålla mina skodon smidiga."

Mannen och kvinnan vid spisen.

En tidning har utsänt en rundfråga: "Vem är den bästa kocken, mannen eller kvinnan?"

Av de haglande svaren återgiva vi några:

— — —

För kvinnan är matlagning ett arbete, för mannen en konst. *Hon* gör ifrån sig den på ett maskinmässigt sätt. *Han* är full av upptäckariver, han experimenterar, han sätter en ära i att överglänsa sina yrkesbröder, att äga namn om sig att vara utmärkt, helst den främste i sitt fack.

— — —

En kvinna tänker på att maten skall vara *billig*, en man på att den skall vara *god*.

— — —

En kvinna står fullständigt fantasilös framför spisen och följer slaviskt kokbokens recept. En man skapar egna matrecept.

— — —

Slutligen kommer ett kvinnligt svar:

En man utmäter sin frus hushållspängar så knappt som möjligt. Samtidigt med att hon lagar middagen skall hon ha ett öga på babyn i vagnen, tid för de något större barnen, hon skall svara i telefonen och öppna dörren ett dussin gånger för bettlare, som hon ger en bit mat, en slant, eller för bud som frågar efter personer som bo någonstans i det väldiga huskomplexet. Men ändå begär hennes man, att hon skall duka fram för honom en kostlig måltid.

En man som lagar mat gör ingenting annat än lagar mat.

——::——

Mannens bön.

Det har funnits en "Jungfruns bön". Här är en av en manlig skribent författad "Mannens bön", ehuru visserligen icke musiksatt.

Den lyder:

— Tiden är ond och det gäller att hålla uppe sitt anseende. Kläderna göra mannen, och skall jag inte trängas undan ute i förvärvslivet måste jag vara vårdat klädd. För vårt hems välstånd är det faktiskt viktigare att jag är väl klädd än du min modärna hustru.

Om jag glömmer att kyssa dig i samma ögonblick jag kommer innanför dörren, så tag det inte genast som tecken på att min kärlek är död och förebrå mig inte min glömska. *Kom och kyss mig!* Kanske kretsa alla mina tankar just då omkring det svårlösta problemet hur i all världen jag skall kunna betala skatten.

Betrakta mig inte som en säker egendom därför att vi äro gifta. Vägen "För säker" leder ofta till skilsmässodomstolen. Inte alla kvinnor, som en gift man möter utanför hemmet, fästa avseende vid att han har hustru och hem.

Kom ihåg hurudan du var, då jag förälskade mig i dig. Hur enkelt men vackert klädd du var, hur väl vårdat ditt hår, hur mild din röst, hur mjukt ditt väsende. Allt detta skulle i samma grad tjusa mig även nu.

Och när du ber mig om pängar, så gör det vid middagen efter soppan, men aldrig, hör du, *aldrig* vid frukosten!

— — —

Nu fattas endast en "Hustruns bön". Vem av våra läsarinnor skriver den?

——::——

Ibland kvinnorna är det just de stoltaste karaktärerna, som vilja bliva behärskade; just dessa vilja i varje stund erfara den mans sedliga och andliga överlägsenhet, vars namn de bära.

M:me E. Reymond.

——::——

NORDISKA HANDELSBANKEN
STOCKHOLM GÖTEBORG MALMÖ
121 AVDELNINGSKONTOR
FÖRMYNDAREMEDEL,
vilka enligt lagen av den 27 juni 1924 skola för myndlings räkning nedsättas i bank, mottagas till vård och förvaltning.

SWALANDERS KAFFE
KUNGSGAT. 17. TEL 3658 KORSGAT. 13. TEL 5167
BAZAR ALLIANCE 132-133 NILS ERICSONSGAT. 24

NI ÖNSKAR
en elegant, modern men bekväm sko till dagens lägsta pris. Besök då
Hedströms
10 Södra Larmgatan 10.

BREVLÅDA.

Thyra W—g. Förslag i denna riktning vinna städse vårt öra och gärna vårt stöd om det visar sig att handlingskraft finnes bakom initiativet.

J—y R. Lägg tryggt era bekymmer i våra händer! Har Ni blivit orättvist behandlad och bedragen på Er rätt utlova vi Eder bistånd i och för rättelse. I detta fall ha vi nämligen stora utsikter att kunna bli Er till nytta.

Vän av rättvisa. Er insändare ligger för återhämtande. Om publiken, såsom Ni säger, ingenting förstår — varför gör Ni er då mödan att skriva för publiken!

Upprörd. Givetvis böra dessa ofta återkommande fall av cyanväteförgiftning bli föremål för behandling och grundlig utredning. Men en *saklig* sådan. Här båta känslor så föga.

Mindre Vilohem
nära Göteborg, med goda kommunikationer säljes på förmånliga vilkor.
Adress å denna tidning. Tel. 18070.

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

Nu pågår vår STORA Vår-Realisation.
Enormt billiga priser.
A.-B. CARL JOHNSSON
KUNGSTORGET 2.

Linoleum-Mattor ALLA KVALITÉER Största mönsterurval
Påläggning utföres av fackmän under garanti.
Fernissa, Bonvax, Golvmoppar & Olja m. m.
A.-B. CARL JOHNSSON - Kungstorget

Rottingstolar iflätas.
VANFÖREANSTALTENS YRKESSKOLA
Avhämtas efter påringning
236, 11510.

Väskan till Vårdräkten

Visit- & Promenad-Väskor, 100-tals mod. i prima skinnkval. fr. Kr. 5.—
A.-B. CARL JOHNSSON
2 KUNGSTORGET 2.

IDUNA Frukt- & Konfektyraffär
VASAGATAN 38 (mitt emot HÖGSKOLAN - Tel. 18623.
REKOMMENDERAS

Billiga Borstar & Korgarbeten
Vanföreanstaltens Yrkesskola.
Tel. 236, 11513, 11510.

Duktyger och Vita Vävnader
till fabrikspriser
ALMEDALS FÖRSÄLJNINGS-MAGASIN,
Kungsgatan 55.

Bråsths Konditori
Storgatan 4, (hörnet av Victoriagatan)
REKOMMENDERAS.

På sommarnöjet.

Unga frun: — Kära snälla rara farbror, jag är så rädd att farbror sovit dåligt i natt — sängarne här äro rysliga.

Farbror: — Var lugn, min lilla stumpa, jag gick upp då och då och vilade mig ett slag.

——::——

Nu inträdde arm i arm de båda systrarna Sannicandro. Det var två små porslinsstatyetter i vitt och rosa, två täcka runda små dockor med uppåtsträvande näsor, rikt hår och barnsligt uttryck, fast de båda fyllt sina femton år. Och genast läste de som ett par automater upp sin väl inlärda läxa:

— God dag, Eva, pappa hälsade till dig.

— God dag. Tack, käraste.

— God dag, Eva, mamma hälsade till dig.

— God dag. Tack, min lilla flicka.

De togo av sig sina precis likadana kappor, precis likadana hattar och stodo där i sina precis likadana svarta sidenklänningar. Och efter ett ögonblicks tvekan började de åter med sin utanläxa:

— Mår din mamma bra, Eva?

— Ja tack. Hon var på "Föreningen" i går kväll. Nu sover hon.

— Och mår din pappa bra, Eva?

— Ja tack, lilla barn, han är i Gifoni på jakt.

— Mår din bror Richard bra, Eva?

Eva skyndade sig att bära till de båda små dockorna, som stodo och tittade på varandra, nöjda med sin prestation, en mängd babylindor att fålla. De båda Sannicandrarnas specialitet i detta stora arbete för Hemmet för värnlösa barn var fållning. De fållade alla dagar, fållade alltid, fållade i oändlighet, fållar i kilometervis utgingo från de båda automatdockornas små tåliga händer. De ledsnade aldrig på att fålla och lyfte endast emellanåt huvudet för att fråga:

— Har du den vita trådrullen, Eva?

— Har du den lilla saxen, Eva?

Nu inträdde långsamt Maria Gulli-Pausania med sin hållning av olympisk gudinna. Åt Eva, som skyndade emot henne, värdigades hon småle, räckte henne med en förnäm sicilianskas nedlåtande älskvärdhet sin bruna svala kind, utbytte hälsningar med ett par tre av de unga flickorna, Giulia Capece, Tekla, Chiarina Althan, och satte sig på sin plats med en harmonisk måttfullhet i alla rörelser. Hon sköt upp sina vita linnemanschetter och drog till sig arbetskorgen, varifrån hon sedan plockade ut undan för undan väninnornas färdiga arbeten, som hon märkte med ett rött nummer och monogram. Hon utförde sin uppgift med en viss högtidlig långsamhet, en upphöjd värdighet i sättet och den överlägsna minen hos en högt uppsatt person, som nedlåter sig till ett obetydligt arbete, med den markerade nonchalansen hos en hög ande, som sänker sig till en lägre sfär av sin själs stora godhet. Det föreföll, som om hon hela tiden tänkte på den ofantliga lyckan för dessa barn att redan i sin spädaste ålder få lov att bära en vit kolt, märkt av henne, Maria Gulli-Pausania, vars familj härstammade i rätt nedstigande led från det kungliga huset i Palermo, och vars släkt ägde ej mindre än två furstendömen, tre markisat, fyra svavelgruvor och en hel provins med orange- och citronlundar. Hon rynkade ögonbrynen, då dörren plötsligt öppnades och ännu en ung flicka nästan springande kom in i rummet. Det var Elfrida Kapnist, ungerskan, med de stora, svarta, på en gång smäktande och vilda ögonen, mörkt, krusigt hår, som ingen kam kunde få bukt med, och ett blekt, livfullt ansikte, långdraget som på en get. Hon var klädd i en kappa av en egendomlig gulaktig färg, och en alltför kort klänning, nedanför vilken man såg de smala fötterna.

Elfrida mottogs med mer eller mindre älskvärda leenden. Eva själv kände sig en smula besvärad. Om Elfrida sades det en mängd fördelaktiga saker och en mängd ofördelaktiga: Hon var en zigenerska, som rymt från stammen— hon var dotter till en konsul, förnäm men fattig — hon hade varit tiggerska — hon hade haft en massa gods i Ungern, som blivit konfiskerade — hon var dotter till en konstberiderska — hennes mor var en Radziwill — hon fick sina klänningar av unga herrar — hertiginnan della Mercede gav henne dem av barmhärtighet.

I trots av alla dessa stridiga rykten och Elfridas något för obesvärade och fria väsen, var hon med överallt med sin aldrig svikande glättighet, sin exotiska livlighet, sin säregna typiska charm, delvis vänligt inbjuden, delvis tolererad, delvis som en rätt så ogärna och illa sedd gäst, men alltid var hon med, alltid vid strålande humör, visade sina vita zigenersketänder, dansade hela nätterna igenom och superade vid alla möjliga tider utan att fråga efter sina gamla klänningar, sina tvättade handskar, sitt rufsiga hår, som trotsade alla hårnålar. Hon kysste Eva livligt på båda kinderna och tillkännagav, under det hon genast satte sig att sy:

— Olga Bariatine skall gifta sig med Massimo.

Alla lyfte på huvudet, t. o. m. de båda barnen Sannicandro.

— Är det säkert? frågade Tekla Brancaccio.

— Absolut. De gifter sig i maj. Olga vill fara till Ryssland på sin wedding-trip.

— Hon är väl mycket lycklig, Olga, säg? sade Eva med det varma tonfallet hos en person, som hjärtligt önskar andras lycka.

— Överlycklig. I går kväll stannade Massimo hos henne ända till tolv. Det har han aldrig gjort förr.

— Stackars Olga! suckade Giulia Capece. Att ta en sådan tiggare, när man har så mycket pengar som hon!

— En spelare. Min bror träffar honom alla år i Monte Carlo, sade Eva sakta, för ett ögonblick tankfull.

— En odräglig tråkmåns, tillade Chiarine Althan.

— Hur kommer det till, att han beslutat sig för giftermålet? Daunarna äro en fin gammal släkt, men vem känner till Bariatines? sade Maria Gulli-Pausania och betraktade en hög nya kökshanddukar, obeslutsam, om hon skulle bestämma sig för detta offer på barmhärtighetens altare.

— Naturligtvis har den förnäme signor Daun varken kunnat få tag i någon vän, som ville låna honom 500 francs vidare, eller någon procentare, som ger honom kredit, och därför har han till sist nedlåtit sig att ta emot Olga Bariatines varma kärlek, Olga, som är både vacker, rik och god.

(Forts.).

——::——